

Po bezmála roce plním, vážení a milí kolegové, svůj slib dostat se k odpovědi na otázku, jak je to vlastně ve mši s obětováním. Od loňského května vás držím v napětí, kdy se vlastně obětování koná, když to tedy není při přinášení darů.

Nejprve ovšem bude třeba udělat jasno v tom, co obětování vlastně znamená, co je onou obětí, slavíme-li eucharistii. Budiž zde jasně řečeno: Při mši neobětujeme chléb a víno, nýbrž obět samotného Krista! A podotýkám, že Kristova obětí byla, je a bude jedna jediná: ta, kterou pro nás a pro naši spásu přinesl na kříži, což je aktuální téma zvláště teď, v blízkosti Velikonoc. Písmo k tomu jasně říká: „Kristus podal za hříchy jednu jedinou obět, a pak se navždycky posadil po Boží pravici a teď už jen čeká, až mu budou jeho nepřátelé položeni k nohám jako podnoží. Jedinou obětí totiž přivedl k dokonalosti navždy ty, které posvětil.“ (Žid 10, 12–14)

V to církev věřila, věří a věřit bude; tak to také stanovila na Tridentském koncilu: „Je to jeden a tentýž Kristus, jedna a tatáž obět, kterou koná skrze službu kněží ten, který sám sebe obětoval na kříži.“ A papež František zdůrazňuje: „Eucharistie není něčím, co děláme my; není nějakým naším připomenutím toho, co Ježíš řekl a učinil. Nikoli. Je to vlastní čin Ježíšův! Kristus působí a je na oltáři. Je to dar Krista, který se zpřítomňuje

a shromažďuje nás kolem sebe, aby nás sytil svým Slovem a životem.“

Můžeme tedy plným právem říci, že při slavení mše jsme přítomni přes propast času a prostoru nejen ve Večeřadle, ale i na Golgotě – ale také v prázdném hrobě. Jak je to možné?

Odpovědí nám může být slovo „památká“. Ježíš nám přece uložil: „To konejte na mou památku,“ a na slova ustanovení navazuje kněz slovy: „Proto konáme, Otče, památku smrti a vzkříšení tvého Syna, obětujeme ti chléb života a kalich spásy...“ Tato část eucharistické modlitby se také proto jmenuje anamnéze, což bychom jako „památká“ klidně přeložit mohli.

COŽE, JENOM NA PAMÁTKU?

Ano, na památku. Ale nesmíme si tuto památku představovat jako dárek na památku nebo jako nějaké nostalgické vzpomínání a napodobování Ježíšových gest a výroků. Kristova slova je nezbytné chápat v tom smyslu, jak jim rozuměl on sám.

Nezapomínejme na jednu věc: Ježíš byl Žid; a stejně tak byli Židé apoštolové, s nimiž slavil Poslední večeři. A když Žid řekne slovo „památká“, je to něco mnohem hlubšího. V židovském chápání neznamená památka jen „vzpomínku“, nýbrž skutečné, aktuální dění, které se osobně týká zúčastněných. Však také dodnes Židé při oslavě Velikonoc (Pesachu) při vzpomínce na vysvobození z Egypta říkají: „Toto učinil Hospodin MNĚ a svým dě-

tem.“ – Ne pro moje prapředky, nýbrž pro mě osobně to má nedocenitelný význam.

Můžeme tedy klidně říci v duchu při slavení mše svaté: toto učinil Ježíš právě mně: to pro mě láme chléb a pozvedá víno, to pro mě se tento chléb stává jeho tělem a víno jeho krví. To pro mě se dějí všechny velikonoční události – tady a teď. To za mne sám Ježíš přináší obět sebe sama – tady a teď. Stručně řečeno: slavení eucharistie je obětí nikoli navzdory tomu, že Ježíš přinesl jednu jedinou obět na kříži, nýbrž právě proto.

Tato eucharistická obět ve vlastním slova smyslu je záležitostí celé církve. Podle učení církve je každá eucharistie obětí Krista i celé církve. Podstatou společného charakteru eucharistické oběti je učení o všeobecném kněžství. Takto je třeba také chápat slova, která zaznívají v modlitbě obětování při druhé eucharistické modlitbě: „Smíme stát před tebou a můžeme ti sloužit.“ Důležitým činitelem je zde celý lid, spojený v jedné církvi, a to každý člověk podle svého specifického životního stavu a povolání.

Pro nás, milí ministranti, může být zajímavé, že zde latinský text misálu pro službu používá výraz ministrare, a to by nám mělo být právem povědomé. Kdo ministruje, má z moci svého křtu zvláštní účast na kněžské činnosti celé církve. Jsme tedy coby ministranti svým způsobem zapojeni do Kristovy oběti.

Požehnané zapojování přeje otec Zdeněk Drška

Foto: Lucie Horníková - Člověk a víra

Rytíř Neposkvrněné

Příběhy ze života svatého Maxmiliána Kolbeho. Píše a kreslí Czina.
Část třetí: Založení Rytířstva

Rajmund se stal minoritou a přijal řeholní jméno Maxmilián. Dokončil studium na gymnáziu a odjel do Říma studovat teologii a stát se knězem. Nesmírně si zakládal na poslušnosti představeným řádu a neopouštěla ho ani úcta k Panně Marii.

